

ALS JE VAN MIJ BENT

MICHAEL ROBOTHAM BIJ UITGEVERIJ CARGO

De verdenking
Het verlies
Nachtboot
Gebroken
Vuurvast
Boetedoening
De afrekening
Zeg dat het je spijt
Door mijn ogen
Leven of dood
Sluit je ogen
Verwachting
De andere vrouw
Meisje zonder verleden
Meisje zonder leugens

Michael Robotham

Als je van mij bent

Vertaald door Daniëlle Stensen

2021

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2021 Bookwrite Pty

Copyright Nederlandse vertaling © 2021 Daniëlle Stensen

Oorspronkelijke titel *When You Are Mine*

Oorspronkelijke uitgever Sphere, Londen

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Foto auteur Tony Mott

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 031 6051 1

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Tony Doherty

BOEK EEN

*Doof mijn ogen uit, ik zie je staan,
schroei mijn oren dicht, ik hoor je spreken.
Zelfs zonder voeten kan ik tot je gaan,
zelfs zonder mond nog zal ik om je smeken.*

Rainer Maria Rilke

Toen ik elf was, zag ik mijn toekomst voor me. Ik stond bij de middelste deuren van een dubbeldekker toen er op het bovendek een bom ontplofte, waardoor het dak er werd afgerukt, alsof een reus met een blikopener een blik perziken had opengemaakt. Het ene moment hield ik me aan een paal vast en het volgende vloog ik door de lucht, ik zag de hemel, toen de grond, toen de hemel. Er vloog een been langs me. Een buggy. Een miljoen glasscherven, die elk het zonlicht ving.

Ik smakte op de stoep terwijl het om me heen puin en lichaamsdelen regende. Toen ik door het stof omhoogkeek, vroeg ik me af wat ik in een Londense toeristenbus deed. Daar leek hij namelijk op, nu hij geen dak meer had.

Er waren mensen gewond. Er waren stervenden. Doden. Ik spuugde gruis tussen mijn tanden door en probeerde me te herinneren wie er naast me had gestaan. Een getatoeëerd meisje met een koptelefoon op en slordig geknipt paars haar. Een moeder met een peuter in een buggy. Twee oudere dames zaten op de zijbank te ruziën over bioskoopkaartjes. Een man met een hipsterbaardje had een gitaarkoffer bij zich, beplakt met stickers van over de hele wereld.

Normaal gesproken zat ik om 09.47 uur op school, maar ik moest naar de kno-arts, die me zou vertellen waarom ik zo vaak een bijholte-ontsteking had. Ik heb blijkbaar smalle neusholtes, wat waarschijnlijk erfelijk is, maar ik weet nog niet wie ik daarvan de schuld moet geven.

Terwijl ik op straat lag, verscheen boven me het zwevende gezicht van een man. Hij praatte, maar maakte geen geluid. Ik las zijn lippen.

‘Bloed je?’

Ik keek naar mijn schooluniform. Mijn blauw-wit geblokte blouse zat onder het bloed. Ik wist niet of het van mij was.

‘Hoeveel vingers steek ik op?’

‘Drie.’

Hij ging weg.

Om me heen waren de etalages verbrijzeld, de stoep en de straat lagen vol glazen diamantjes. Vlak naast me lag een duif, die uit de lucht geblazen was, of misschien wel van angst was gestorven. Het stof was neergedaald en iedereen was overdekt met een fijn laagje grijs roet. Later, toen ik mezelf in de spiegel bekeek, zag ik dat ik witte strepen onder mijn ogen had, de sporen van mijn tranen.

Terwijl ik in de goot zat, zag ik een jonge agente tussen de gewonden door lopen. Ze stelde hen gerust. Troostte hen. Ze sloeg een arm om een kind heen dat zijn moeder had verloren. Dezelfde agente kwam glimlachend naar mij toe. Ze had een rond gezicht en stralend witte tanden, en haar haar was opgestoken onder haar pet.

Mijn oren tuitten niet meer. Er kwamen woorden uit haar mond.

‘Hoe heet je, lieverd?’

‘Philomena.’

‘En je achternaam?’

‘McCarthy.’

‘Ben je alleen, Philomena?’

‘Ik moet naar de dokter. Ik kom nog te laat.’

‘Dat vindt hij vast niet erg.’

De agente gaf me een flesje water zodat ik de viezigheid uit mijn mond kon spoelen. ‘Ik ben zo terug,’ zei ze, en ze liep verder naar andere gewonden. Ze was net zo’n personage uit een rampenfilm, van wie je op het moment dat ze op het scherm verschijnt weet dat het de held is. Ze straalde kalmte en zelfverzekerdheid uit, liet ons weten dat we dit zouden overleven. Dat de stad het zou overleven. Niet alles was verloren.

Nu ik zestien jaar later voor de spiegel sta, denk ik terug aan die agente. Had ik maar gevraagd hoe ze heette. Ik fantaseer vaak dat ik haar tegen het lijf loop en haar bedank voor wat ze toen deed. Door jou ben ik bij de politie gegaan, zou ik zeggen. Jij was mijn jeugdheldin.

Ik schiet in de lach bij die gedachte en kijk naar mijn spiegelbeeld. Dan trek ik een gezicht, wat de kans op rimpels zou moeten verklei-

nen, maar waardoor het alleen maar lijkt alsof ik heel nodig naar de wc moet. Mijn moeder zweert bij deze oefeningen en beveelt ze al haar klanten van de schoonheidssalon aan. Dat zijn vooral oudere vrouwen die wanhopig blijven hangen aan hun uiterlijk, terwijl hun man gracieus of minder gracieus ouder mag worden en onbezorgd aftakelt.

Ik buig me dicht naar de spiegel toe en bekijk mijn gezicht, dat hartvormig lijkt als ik mijn haar in een knotje doe. Ik heb grijze ogen, een rechte neus en een te grote onderlip, waarin Henry graag bijt tijdens het zoenen. Mijn wenkbrauwen zijn eerder zussen dan nichtjes van elkaar, want mijn moeder mag niet in de buurt komen met haar pincet en potloden.

Ik heb vandaag vroege dienst, die begint om zeven uur. Henry ligt nog in bed. Als hij slaapt lijkt hij wel een klein jongetje, met zijn donkere haar dat alle kanten op staat, en één arm over zijn ogen omdat hij niet gewekt wil worden door het licht uit de badkamer. Henry zou het klokje rond kunnen slapen. Je zou een kanon naast hem kunnen afschieten. En hij vindt het niet erg wanneer ik later naar bed ga en mijn koude voeten tegen zijn warme druk. Dat moet wel liefde zijn.

Ik werp een blik op mijn telefoon. Het is nog geen zes uur en ik heb al vier voicemailberichten, allemaal van mijn stiefmoeder, Constance. Normaal gesproken noem ik Constance niet mijn stiefmoeder omdat we zo weinig in leeftijd schelen, wat mij meer in verlegenheid brengt dan haar, en waar mijn vader zich helemaal niet voor schaamt. Wat bleek hij een cliché te zijn: ervandoor gaan met zijn secretaresse.

Ik speel het eerste bericht af.

Philomena, lieverd, heb je de uitnodiging gekregen? Je hebt nog niet gereageerd. Het feestje is zondag over twee weken. Kom je? Zeg alsjeblieft ja. Edward zou het heel fijn vinden. Je weet dat hij apetrots op je is... en dat hij wou... Ze maakt de zin niet af. Hij wordt zestig en hij wil dat jij erbij bent. Je bent nog steeds zijn lieveling, weet je, ondanks alles.

‘Ondanks alles,’ zeg ik spottend, en ik ga naar het volgende bericht.

Philomena, schat, kom alsjeblieft. Iedereen komt. Henry is natuurlijk ook uitgenodigd. Heet hij zo? Of is het Harry? Ik ben zo slecht in namen.

Sorry. Wacht, ik zoek het even op. Ik heb het ergens... opgeschreven... ja, hier. Henry. Neem Henry mee. Geen cadeautjes. Zondag over twee weken, om vier uur.

Constance heeft een bekakte schelle stem, ze klinkt alsof ze een aardappel in haar keel heeft. Ze is de kleindochter van een hertog of een lord, die een generatie geleden het familiefortuin heeft vergokt en 'geen nagel heeft om zijn kont te krabben', volgens mijn ooms, die haar achter haar rug 'de hertogin' noemen.

Henry beweegt zich. Zijn hoofd komt onder de deken vandaan. 'Hoe laat is het?'

'Bijna zes uur.'

Hij tilt de lakens op en kijkt eronder. 'Ik heb een verrassing voor je.'

'Te laat.'

'Kom alsjeblieft weer naar bed.'

'Je hebt je kans gemist.'

Hij kreunt en trekt de lakens over zijn hoofd.

'Ik hou ook van jou,' zeg ik lachend.

Buiten begint een hond fel te keffen. Onze buurvrouw, mevrouw Ainsley, heeft een jack russell die Blaine heet en bij elk geluidje, elke hoest en elke voorbijrijdende auto blaft. We klagen er regelmatig over, maar dan verandert mevrouw Ainsley van gespreksonderwerp en begint over vernielingen of een of andere overtreding in de straat, wat weer bewijst dat de maatschappij in elkaar stort en we in ons bed niet veilig zijn.

Het is achttien minuten lopen van Marney Road naar metrostation Clapham Common, langs de noordzijde van het park, langs sportvelden en het skatepark. Ik ben 'half in het blauw', en heb mijn haar opgestoken in een knotje. Wanneer we van en naar het werk gaan, mogen we niet volledig in uniform zijn. Met enige regelmaat stelt een politicus voor om dat beleid te veranderen, met als reden dat politiemensen zichtbaarder zouden moeten zijn om misdadigers af te schrikken. Meer blauw op straat. Betere zichtbaarheid in de wijk.

Ik zie al voor me hoe ik 's ochtends in mijn uniform naar mijn werk zou gaan. Onbekenden zouden tegen me klagen dat schoolkinderen met hun voeten op de bank zitten of dat hun muziek te hard staat. Ik

zou moeten aanhoren dat hun buurman zijn afval niet goed scheidt of een hond heeft die in hun voortuin poept. Als het uit de hand zou lopen, hoe zou ik zonder mijn porto dan iemand kunnen oproepen voor back-up? En als ik iemand zou arresteren, waar zou ik hem dan naartoe brengen? Zou ik overuren betaald krijgen? Zou iemand me bedanken?

Ik pak de metro naar Borough, zes haltes verderop, moet nog twee minuten lopen naar politiebureau Southwark, en haal onderweg koffie bij de Starbucks aan de overkant. De magere barista heet Paolo, die tijdens het aandrukken van de koffie, het laten doorlopen van het water, het opschuimen en inschenken aan één stuk door kletst. Hij biedt de dames 'extra room', of een 'lekker kadetje' aan, wat als een oneerbaar voorstel klinkt. Zijn broer verzorgt de broodjes en draagt af en toe een steentje bij aan de vrolijkheid.

Terwijl ik op mijn bestelling wacht, denk ik aan mijn vader en het feest voor zijn zestigste verjaardag. Ik heb hem al zes jaar niet gesproken, en heb hem al negen jaar niet gezien. Ik kan me die laatste keer nog herinneren. Jamie Pike, de coolste jongen die ik kende, zat bij ons in de woonkamer in mijn broekje te voelen. Het ene moment zat zijn hand in mijn onderbroek, alsof hij naar een zoekgeraakt muntstuk tastte, het volgende vloog hij door de kamer en smakte tegen een antiek buffet aan. Een sierbord ter ere van het huwelijk van William en Kate wankelde en viel naast hem aan gruzelementen.

Mijn vader sleepte Jamie het huis uit en sprak hem zo streng toe dat hij me nooit meer een blik waardig keurde. Een paar jaar geleden liep ik hem in een bioscoop aan Leicester Square tegen het lijf; hij rende letterlijk weg. Misschien is hij nog steeds aan het rennen, zit hij nog altijd onder zijn bed verstopt of controleert hij of de deuren wel op slot zijn. Die reputatie heeft mijn vader. Hij wordt omringd door mythes en verhalen, veel ervan gewelddadig, hopelijk opgesmukt, maar stuk voor stuk fluisterend uitgesproken in een donker hoekje omdat niemand erachter wil komen of ze waar zijn.

Jamie Pike is niet de reden dat ik vervreemd ben van mijn vader. Toen mijn ouders uit elkaar gingen, scheidten onze wegen zich. Ik

koos ervoor om bij mijn moeder te blijven wonen, en papa koos ervoor om daar niets om te geven, of in elk geval niet genoeg om voor me te vechten. Hij stuurt me dan wel cadeautjes voor mijn verjaardag en kerst en zoekt toenadering, maar van iemand die mijn hart heeft gebroken verwacht ik wel iets meer. Ik wil dat hij voor me door het stof gaat. Ik wil dat hij lijdt. Toen ik solliciteerde bij de Metropolitan Police moest ik mijn connecties met bekende criminelen aangeven. Ik zette mijn vader en drie ooms op de lijst. Ik zag dat de inspecteur van de sollicitatiecommissie mijn motivatiebrief las en had het gevoel dat de zuurstof uit de kamer werd gezogen. Hij moest lachen, dacht dat het een grapje was of zo. Hij keek langs me heen, op zoek naar een verborgen camera, of naar iemand die me hiertoe had aangezet. Toen hij besepte dat ik het meende, sloeg zijn stemming om en veranderde ik van een sollicitant met een prachtig cv en een eersteklas diploma in een vos die toestemming vroeg om naar het kippenhok te verhuizen en daar een kiprestaurant te beginnen.

Hij liep rood aan. ‘Witwassen. Afpersing. Chantage. Diefstal. Jouw familie is een schande voor deze stad. Denk je nou echt dat je bij de politie kunt gaan werken?’

‘Ik kan niet verantwoordelijk worden gehouden voor de dingen die mijn familieleden in het verleden hebben gedaan,’ citeerde ik uit het reglement.

‘Niet zo neerbuigend, meissie,’ zei de inspecteur.

‘Ik word liever geen “meissie” genoemd, meneer.’

‘Wat?’

‘Ik ben geen klein kind.’

Ik kon mijn mond weer eens niet houden.

Ik werd afgewezen. Ik solliciteerde weer. Weer afgewezen. Ik dreigde met juridische stappen. Pas na vier pogingen bemachtigde ik een plek op de politieopleiding, waar de instructeurs strenger tegen mij waren dan tegen de andere rekruten, vastbesloten me te laten zakken of weg te pesten. Mijn klasgenoten begrepen niet waar ik zo’n harteloze behandeling aan verdiende. Ik vertelde hun niet over mijn vader. McCarthy is een doodgewone achternaam. Er zijn achtentwintigduizend McCarthy’s in Engeland en bijna evenveel in Ierland. Je kunt je makkelijk

verstoppert in zo'n grote menigte. Je kunt er zelfs in verdwijnen, als je vader je maar de kans geeft.

Op het politiebureau trek ik mijn volledige uniform aan: steekwerend vest, riem, schouderportofoon, bodycam, uitschuifbare wapenstok, pepperspray en twee sets handboeien. Ik stop mijn knotje netjes onder mijn bolhoed, zonder de rand zo ver naar beneden te kantelen dat mijn zicht belemmerd zou worden. Ik hou van dit uniform. Het geeft me het gevoel dat ik gerespecteerd wordt. Het geeft me het gevoel dat ik nuttig ben.

Hoewel ik maar één meter vijfenzestig ben, ga ik een confrontatie niet uit de weg. Ik geef twee avonden per week karateles aan de Chestnut Grove Academy in Wandsworth, en af en toe ook in het weekend. Ik kan een stoot pareren en weet hoe ik moet vallen, maar wat nog belangrijker is, ik kan een situatie inschatten en kalm blijven onder druk. Ik doe niet aan karate omdat ik mensen wantrouw of bang ben voor de wereld. Ik hou van de discipline en het feit dat ik er fitter van word, en dat mijn reactietijd sneller wordt.

Twintig agenten verzamelen zich voor de briefing in de teamkamer. De brigadier van ons district, Harry Connelly, heeft een quasimilitaire uitstraling en extra gewicht om zijn middel, dat druk uitoefent op zijn knopen. Bepaalde taken moeten van de nachtdienst worden overgenomen. Pd's moeten worden bewaakt. Gevangenen naar de rechtbank begeleid. Extra bewaking in het ziekenhuis geregeld wegens een hoog suïciderisico. Aanhoudingsbevelen moeten worden uitgereikt. 'We hadden vannacht een bevestigde zichtmelding van Terrence John Fryer, een gewelddadige ontsnapte gevangene, die wordt gezocht voor gebruik, productie en dealen van drugs. Hij heeft geprobeerd in te breken in het huis van zijn vriendin in Balham. Jullie hebben zijn foto. Hij is gevaarlijk. Vraag back-up wanneer je hem ziet.'

Het leven van een agent wordt zwaar belast door alle administratie en het natrekken van oproepen. Elke lullige melding door een burger vereist een verslag en een reactie. Formulieren in drievoud. Verklaringen. Updates. Kortsluiten met andere diensten.

'Mogguh, partner,' zegt agent Anisha Kohli, die naast me komt lopen.

Kohli wordt 'Nish' genoemd en is de bink van het bureau. Hij is lang en slank, met een melkchocoladekleurige huid. Hij is in East Ham geboren en nog nooit in India geweest, maar wordt toch doodgegooid met vragen over gemengde huwelijken, het kastenstelsel en cricket.

'Waarom behandelen mensen me toch alsof ik net van de boot ben gestapt?' vroeg hij me een keer.

'Omdat je wel een Bollywoodster lijkt.'

'Maar ik kan niet zingen, dansen of acteren.'

'Nee, maar je hebt wel je uiterlijk mee, schat.'

We tekenen voor een politieauto, die niet naar pis of kots blijkt te ruiken. Daar ben ik blij om. Nish gaat achter het stuur zitten en ik neem contact op met de meldkamer. Onze eerste zaken zijn een inbraak in Brixton en een reeks vernielde auto's bij station Peckham. Nish en ik vormen een goed team. We kiezen intuïtief wie de leiding neemt als er mensen verhoord moeten worden. Sommige meer ervaren politiemensen weten niet goed hoe ze vrouwelijke agenten moeten behandelen, maar er wordt vooruitgang geboekt. Een op de vier agenten is nu vrouw, en in het management is die verhouding nog beter.

De ochtend is een allegaartje van ongevallen, inbraken, een afgerukte tas door iemand op een Vespa en een dementerende patiënt die uit een verpleeghuis is ontsnapt. Niemand die patrouille rijdt zegt ooit: 'Wat is het rustig', omdat dat ongeluk zou brengen, net zoals een acteur de titel 'Macbeth' nooit uitspreekt. Na drie jaar kan ik wel een plattegrond van Zuid-Londen tekenen op basis van de plaatsen delict waar ik ben geweest. Doorrijden na een aanrijding op deze hoek. Een springer van dat gebouw. Auto's die in brand zijn gestoken bij dat blok leegstaande huizen. Sommige inwoners zijn beroemder of beruchter dan andere, en sommige misdaden zijn zo schokkend dat de namen van de slachtoffers in de geschiedenis van een stad zijn gebrand: Damilola Taylor. Stephen Lawrence. Rachel Nickell. Jean Charles de Menezes. De meeste mensen zien historische monumenten als ze naar Londen kijken. Ik zie de verminkten, de gebrokenen en de verslaafden, de ooggetuigen, de onschuldige omstanders en de nabestaanden.

Tussen de middag haal ik koffie bij een stalletje bij de London Bridge wanneer we van de meldkamer een melding over huiselijk geweld krijgen. Een buurvrouw hoort een vrouw gillen. Het adres ligt in een van de nieuwere wijken bij Borough Market. Nish rijdt weg en zet de sirene even aan om een kruising vrij te krijgen. Hij kijkt op het dashboardklokje. ‘Die is vroeg begonnen.’

Nish drukt de knop van de intercom in. De buurvrouw reageert en ontgrendelt de toegangsdeur. Een oudere zwarte vrouw in een felgekleurde kaftan en op pantoffels staat op de vierde verdieping op ons te wachten. Haar enkels zijn even breed als haar tenen.

‘Mevrouw Gregg?’ vraag ik.

Ze knikt en wijst de gang door. ‘Ik hoor ze niet meer. Misschien heeft hij haar wel vermoord.’

‘Wie wonen daar?’ vraag ik.

‘Een jonge vrouw. Haar vriend komt en gaat.’

‘Is zij de eigenaar?’

‘De eigenaar werkt in Dubai. Hij verhuurt het appartement.’

‘U zei dat u geschreeuw hoorde,’ zegt Nish.

‘En er vielen dingen kapot. Ze gilte en hij schold haar uit.’

‘Is er al eens eerder ruzie geweest?’ vraag ik.

‘Nog nooit zo heftig.’

‘Oké. Gaat u maar weer naar binnen.’

We nemen positie in aan weerszijden van de deur. Mijn hand ligt op mijn wapenstok en ik zet me schrap. Nish klopt aan. Binnen zijn gedempte stemmen te horen. Hij klopt weer. Er wordt een ketting losgehaald. Een slot opgedraaid. Het gezicht van een vrouw verschijnt. Eind twintig. Donker haar. Aantrekkelijk. Bang.

‘Hallo, hoe gaat het?’ vraag ik.

‘Goed.’

‘We hebben een melding gekregen van een ordeverstoring. Een vrouwenstem, die bang klonk. Was jij dat?’

‘Nee.’

‘Wie is er nog meer in het appartement?’

‘Niemand.’

Nish heeft een voet tussen de deur gezet om te voorkomen dat ze hem sluit.

‘Mogen we binnenkomen?’ vraag ik.

‘U hebt vast het verkeerde adres,’ zegt ze. ‘Met mij is alles goed.’

‘Hoe heet je?’

‘Tempe.’

‘Is dat een afkorting van Temperance?’

‘Nee, het is een plek... in de Griekse mythologie. De Tempevallei.’

‘En je achternaam?’

‘Hoezo?’

‘Die vraag moeten we stellen.’

Tempe werpt een blik opzij.

‘Wie woont hier nog meer?’ vraagt Nish.

‘Mijn vriend. Hij werkt ’s nachts. Hij slaapt.’

‘Je zei dat je alleen was.’

Ze aarzelt, verstrikt in de leugen.

‘Kun je de deur iets verder opendoen?’ vraag ik.

‘Waarom?’

‘We moeten zien of het echt goed met je gaat.’

Tempe doet hem langzaam open, waardoor haar gezwollen linkeroog te zien is, dat bloeddorlopen is, en een gescheurde lip die haar mond uit vorm trekt. Zelfs met een toegetakeld gezicht komt ze me bekend voor en ik vraag me af of we elkaar eerder ontmoet hebben.

‘Wat is er met je gezicht gebeurd?’ vraag ik.

‘Ik heb een ongelukje gehad.’

Haar blik gaat weer naar links. Er staat iemand achter de deur.

Ik gebaar met mijn hoofd en mime de woorden: ‘Is hij daar?’

Tempe knikt.

Ik leg mijn hand achter mijn oor in een luistergebaar.

Weer een knikje.

‘Ga je vriend maar wakker maken en zeg hem dat wij er zijn,’ zegt Nish met luidere stem.

‘Nee. Alstublieft. Er is niks met mij aan de hand. Echt niet.’

Ze probeert de deur dicht te doen, maar Nish’ voet staat ertussen en hij duwt terug. Tempe deinst achteruit. De voorkant van haar jurk

zit onder het bloed en haar lip lijkt wel een grote knikker die onder de kapotte huid is genaaid.

Er komt een man achter de deur vandaan, die Tempe achter zich duwt. Hij heeft een ontbloot bovenlijf en draagt geen schoenen, maar wel een grijze trainingsbroek die laag op zijn heupen hangt. Hij is begin veertig. Glimlacht.

‘Wat kan ik voor u doen, agenten?’

‘We hebben een melding gekregen van een gillende vrouw,’ zegt Nish.

‘Een gillende vrouw? Nèh. Dat was vast op tv.’

‘De jongedame is gewond.’

‘Dat ging per ongeluk. Ze is tegen een deur aan gelopen.’

‘Hoe heet u, meneer?’

‘Laten we dat maar niet doen,’ zegt de man, die een tatoeage van een Romeinse centurio op zijn schouder heeft en littekens op zijn borstkas en buik. ‘Ik zit bij de politie, oké? Dit is een misverstand.’

Ik kijk even naar Nish, om te zien wat we nu zullen doen, maar zijn houding is onveranderd. Hij vraagt de man om naar buiten te komen.

‘Waarom?’

‘Mijn collega gaat even met Tempe alleen praten. U blijft hier bij mij.’

‘Dat is niet nodig.’

‘Ze heeft een blauw oog en een gescheurde lip.’

Ik loop langs de man, die zijn arm heft om de deuropening te versperren. Ik duik eronderdoor.

‘U hebt geen toestemming. Ik weet wat mijn rechten zijn,’ klaagt hij. In de gang staat een kapotte kom op de vloer en er zit een veeg bloed op de muur. Tempe zit in de woonkamer op de bank, met haar kin op haar opgetrokken knieën. Ze heeft een zak diepvrieserwten uit de vriezer gehaald en drukt die tegen de zijkant van haar gezicht. Ze heeft lange slanke voeten met eelt bij haar tenen door het dragen van schoenen met hoge hakken.

Haar vriend staat nog steeds met Nish te ruziën.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik.

‘Ik heb hem boos gemaakt.’

Ze heeft een Noord-Iers accent. Uit Belfast misschien, maar dan zachter. Ze is vijf centimeter langer dan ik en heeft amandelvormige, lichtgroene ogen. Weer heb ik het gevoel dat we elkaar kennen, maar ik kan haar niet plaatsen.

Er zweven stemmen naar binnen vanuit de hal, waar de ruzie verdergaat. Ik leid Tempe af met een vraag.

‘Woon je hier?’

Ze knikt.

‘Staat het huurcontract op jouw naam?’

‘Nee.’

Tempe laat de zak diepvrieserwten zakken. Haar linkeroog zit bijna helemaal dicht.

‘Misschien is je jukbeen wel gebroken. Er moeten röntgenfoto's worden gemaakt. Ik breng je naar het ziekenhuis.’

‘Dat vindt hij nooit goed.’

‘Hij zal wel moeten.’

Ik maak een foto van haar gezicht. ‘Doe je kin eens wat hoger.’ Ik maak er nog een. ‘En nu je haar naar achteren.’ En nog een.

‘Heb je nog meer blauwe plekken?’

‘Nee.’

‘Ga je maar omkleden. En stop die jurk in een plastic zak.’

‘Waarom?’

‘Dat is bewijsmateriaal.’

‘Ik ga geen aangifte doen.’

‘Best, maar ik breng je wel naar het ziekenhuis.’

Tempe gaat naar de slaapkamer en ik kijk rond in het appartement, dat smaakvol ingericht is, hoewel alles zo uit de showroom van een meubelzaak lijkt te komen, zo een met valse boeken in de kasten en lege wijnflessen in de koelkast achter de bar. Er staan geen persoonlijke spullen zoals foto's, souvenirs of snuisterijen. Niets kenmerkends, niets wat inzicht geeft in de bewoners.

Tempe schraapt haar keel. Ze staat in de deuropening en draagt een zedige wollen jurk met een capuchonkraag. Ze pakt haar handtas van de tafel, kijkt of ze haar telefoon heeft.

‘En je paspoort?’

‘Waar heb ik dat voor nodig?’

‘Het is wel handig om een ID bij je te hebben – voor het geval je niet terugkomt.’

‘Ik kom wel terug,’ zegt ze resoluut.

Ik leg mijn hand op haar onderarm terwijl we door de gang lopen. Nish staat nog steeds te ruziën met de vriend.

‘Waarom noteer je van alles? Ik zei toch dat er niks gebeurd was.’

‘Waarom heeft de jongedame bloed op haar jurk?’

‘Het was een ongelukje.’

‘Ja, dat zei u net ook al.’

‘Je gaat dit niet noteren. Ik ben rechercheur bij Scotland Yard. De inlichtingendienst.’

Nish klinkt minder zeker dan zojuist.

‘Uw naam.’

‘Flikker op!’

Tempe probeert om hem heen te lopen, maar de vriend grijpt haar bij haar haar. Ik sla zijn arm weg en duw haar achter me, waarna ik stevig ga staan met één voet naar voren en de andere naar achteren, en mijn handen paraat naast me laat hangen. Deze keer doet hij een uitval naar mij. Ik doe lichtvoetig een stap achteruit en blokkeer hem met gekruiste, open handen.

Plotseling haalt hij woest uit, maar ik pak de binnenkant van zijn aanvallende arm en sla hem met de achterkant van mijn vuist tegen zijn kaak. Ik laat me op één knie zakken, haal hem onderuit, leg hem op zijn buik en draai zijn arm hoog op zijn rug.

Het gaat allemaal zo snel dat Nish niet eens de tijd had om zijn taser te pakken of zijn wapenstok uit te schuiven. Ik pak een paar handboeien van mijn riem en doe die om zijn polsen.

‘Ik arresteer u voor het aanvallen van een politieagent. U hoeft niets te zeggen, maar het zou uw verdediging kunnen schaden als u tijdens uw verhoor iets verzwijgt waarop u later voor de rechtbank wel een beroep doet...’

De man heeft bloed op zijn tanden. ‘Je bent er geweest! Jullie zijn de sjaak!’

‘...er wordt een verslag gemaakt van alles wat u zegt en dat kan als

bewijs worden aangevoerd als u voorgeleid wordt.'

'Ik ben brigadier Darren Goodall. Ik wil dat mijn vertegenwoordiger van de politiebond erbij komt.'

Ik kijk schuins naar Nish, die met een verbijsterde blik aantekeningen maakt. 'Kun je vervoer naar het bureau regelen? Ik breng Tempe naar het ziekenhuis.'

Hij knikt.

Met een kalm gevoel, bijna alsof ik gewichtloos ben, neem ik Tempe mee door de hal.

Goodall roept haar na. 'Geen woord! Geen woord, verdomme!'

In de lift drukt Tempe zich tegen de spiegelwand en slaat haar armen om haar dunne lijf.

'Hoe deed je dat?' fluistert ze.

'Wat?'

'Je haalde hem neer als een... als een...'. Ze kan er geen woord voor bedenken. 'Hij was twee keer zo groot als jij. Het was net alsof ik naar een film keek. Hoe lang ben je? Eén meter vijfenzestig? Zestig kilo?'

'Op een goede dag,' zeg ik lachend. De adrenaline begint weg te sijpelen.

'Heb je dat bij de politie geleerd?'

'Nee.'

'Je was echt razendsnel. Het was net alsof je al wist wat hij ging doen voordat hij het ging doen.'

'Ik wist dat hij rechtshandig was.'

'Hoe?'

'Met die hand heeft hij je geslagen.'

Tempe raakt haar opgezwollen oog aan, legt in gedachten de link.

We zijn bij de politieauto aangekomen. Tempe gaat achterin zitten en ik neem plaats achter het stuur. We kunnen elkaar zien in de achteruitkijkspiegel.

'Is hij echt rechercheur?' vraag ik.

'Ja.'

'Hoelang heb je al iets met hem?'

'Een jaar. Hij is getrouwd. Vind je dat schokkend?'

‘Ach, dat hoort bij het leven,’ zeg ik, maar ik betreur de opmerking onmiddellijk omdat die oneerbiedig en neerbuigend klinkt. Ik zou het instituut waar ik me bijna aan ga overgeven niet moeten bespotten.

Tempe trekt aan de kraag van haar jurk. Ze friemelt, wil iets doen met haar handen. We staan stil bij de verkeerslichten en ik neem even de tijd om goed naar haar gezicht te kijken, niet naar de bloeduitstorting, maar naar de ongeschonden helft. In gedachten verzonken. Verdrietig. Eenzaam.

Tien minuten later lopen we de spoedeisende hulp van Guy’s Hospital binnen. De wachtruimte zit vol pechvogels, geknakte en mishandelde mensen. Een zwarte vrouw met haar arm in een mitella kijkt me met onverholen haat aan. Twee kleine kinderen hangen aan haar rok.

Waarom heb ik die haat verdiend? Doordat ik een uniform draag? De veiligheid op straat bewaak?

Een triageverpleegkundige neemt Tempes gegevens op en dan gaan we naast elkaar in de wachtkamer zitten. Een andere verpleegkundige geeft Tempe een icepack, dat ze zachtjes tegen haar wang drukt.

‘Heeft hij je al eerder iets aangedaan?’

Geen antwoord.

‘Wil je aangifte doen?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Ik ben niet gek.’

Ik kan het haar niet kwalijk nemen. Als Darren Goodall bij de politie werkt, weet hij precies hoe hij een dergelijke aanklacht moet pareren: wat hij moet zeggen, wie hij moet bellen en hoe hij de details moet verdraaien. Hij zal zeggen dat Tempe hem eerst heeft geslagen, of dat hij zichzelf wilde verdedigen. Het zal haar woord tegen het zijne zijn. Drie keer raden wat de uitkomst wordt.

‘Je komt me zo bekend voor,’ zeg ik. ‘Ik zou zweren dat we elkaar al eens ontmoet hebben.’

‘Volgens mij niet,’ zegt Tempe.

Dan schiet me iets te binnen – de herinnering aan een knap meisje

met donker haar dat drie jaar boven me zat op de St. Ursula's Convent School in Greenwich.

'We hebben bij elkaar op school gezeten,' zeg ik. 'Maar toen heette je niet Tempe.'

'Dat is mijn tweede naam. Ik vond Margaret vreselijk.'

Maggie Brown. Nu weet ik het weer. 'Je was voorzitter van de leerlingenraad.'

'Vicevoorzitter.'

'En je had een oudere zus.'

'Agnes.'

'Je hebt de school niet afgemaakt. Je bent vóór het examen vertrokken.'

'We zijn naar Belfast verhuisd.'

Ik herinner me vaag dat er iets gebeurd was – een schandaal of incident waar mensen het een paar weken over hadden, maar de details staan me niet meer helder voor de geest. Misschien weet mijn vriendin Sara het nog. We waren hartsvriendinnen op school en ze is de roddelkoningin. Wat kan ik me herinneren over Maggie Brown? Ze was knap en populair, maar ze was niet extravert of een aanvoester. Ze was niet 'de baas' op de gang, behandelde mensen niet vervelend, streed niet om aandacht en hoefde niet per se op de achterste bank in de schoolbus te zitten.

'Heb je nog contact met iemand van St. Ursula?' vraag ik.

'Nee,' antwoordt ze afwijzend. 'Ik vond het er afschuwelijk.'

'O!' Ik ben een beetje gekwetst.

Het blijft weer lang stil. Ik kijk naar de triageverpleegkundige, die een net aangekomen patiënt onderzoekt: een dronken man met een mond vol kapotte tanden en een T-shirt met PRONKMANNIE erop.

'Hoe heb je Darren Goodall ontmoet?'

'Mijn vriendin en ik waren getuige van een misdrijf. Een knul op een elektrische scooter griste iemands handtas weg en ging ervandoor, maar toen hij door rood reed werd hij geschept door een vrachtwagen. Hij overleed ter plekke. Dat was misschien wel zijn verdiende loon.' Ze klinkt niet overtuigd. 'We moesten blijven van de politie om een verklaring af te leggen. Darren noteerde onze

naam en ons adres. Een paar dagen later belde hij me.’

‘Waarom?’

Tempe lacht. ‘Moet ik het voor je uittekenen?’

Ik voel dat het bovenste randje van mijn oren warm wordt. ‘Hoe is hij achter je nummer gekomen?’

‘Hij zit bij de politie,’ zegt ze, alsof dat alles verklaart. ‘Ik wist natuurlijk niet dat hij getrouwd was. Hij liet me in de waan dat hij single was. Toen ik erachter kwam, probeerde ik het weg te redeneren – ik hield mezelf voor dat ik niemand kwetste.’

‘Je dacht dat hij weg zou gaan bij zijn vrouw.’

‘Nee. Nou, misschien wel, ja. Maar hij heeft twee jonge kinderen. Zo naïef ben ik nou ook weer niet.’

‘Kun je bij iemand logeren?’ vraag ik.

‘Niet echt.’

‘Ik kan je naar een opvanghuis brengen. Dat is een veilige plek totdat je iets anders hebt gevonden.’

‘Hij zal intussen wel gekalmeerd zijn.’

‘Heeft hij je al eerder geslagen?’

‘Niet zo ernstig.’ Ze kijkt me uitdagend aan. ‘Ik ben geen mishandelde vrouw of zo.’

‘Dat zei ik ook niet,’ antwoord ik. Ik wou dat ik tien pond kreeg voor elke keer dat iemands vrouw of vriendin met een bebloed gezicht en gekneusde ledematen dat zei omdat ze zichzelf niet als slachtoffer zag, maar als sterke, onafhankelijke vrouw die zich nooit door een man zou laten slaan... totdat dat wel gebeurde.

‘Ik moet je een aantal vragen stellen,’ zeg ik. ‘Als je antwoord op een van die vragen bevestigend is, zou je eens goed moeten nadenken of de relatie met je partner wel gezond is.’

Tempe lacht verbitterd. ‘Ik denk dat we het antwoord daarop allebei wel weten.’

‘Ben je bang voor hem?’

Ze geeft geen antwoord.

‘Ben je bang dat je gewond raakt of dat er geweld wordt gebruikt?’

Weer niets, maar ik verwacht geen reactie en heb die ook niet nodig.

‘Was dit de eerste keer dat hij je heeft geslagen?’ vraag ik.

‘Dat heb je me al eerder gevraagd. Twee keer.’

Ik ratel nog meer vragen af. ‘Mishandelt hij je vaker? Extremer? Wil hij bepalen wat je doet? Voel je je afgezonderd van je vrienden en familie? Stuurt hij je voortdurend berichtjes, belt hij je voortdurend of valt hij je lastig? Is hij buitensporig jaloers? Heeft hij ooit geprobeerd je te wurgen? Heeft hij ooit bedreigd je te vermoorden?’

Tempe laat elke vraag zonder commentaar over zich heen komen, maar ik weet dat ze luistert.

Haar naam wordt omgeroepen. Ze wordt naar een spreekkamer gebracht, waar een onderzoekstafel staat met vers wit papier erop. Er komt een jonge Aziatische arts binnen, in groene operatiekleding, vermoeid door een lange dienst. Ze stelt Tempe vragen over haar leeftijd, lengte, gewicht en medische status, waarna ze haar vraagt zich achter het scherm uit te kleden. ‘Dit is een zedenkit. Ik ga wat uitstrijkjes maken.’

‘Maar ik ben niet verkracht,’ zegt Tempe.

De arts kijkt mij aan. ‘Ik dacht...’

‘Nee,’ antwoord ik, met een blik op Tempe om het nog eens te controleren. ‘Ik wilde weten hoe het met haar jukbeen stond.’

De dokter vraagt Tempe om rechtop te zitten en schijnt met een zaklampje in haar rechteroog. Haar linkeroog zit helemaal dicht.

‘Is je zicht wazig?’

Tempe schudt haar hoofd. De dokter beweegt het zaklampje heen en weer, en dan naar boven en beneden.

‘Heb je hoofdpijn?’

‘Ja, want ik heb hier een punthoofd van.’

Ze raakt Tempes opgezwollen wang aan en strijkt met haar vingers over haar wenkbrauwen en haar neusbrug.

‘Volgens mij is je jukbeen niet gebroken en is je oogkas nog intact, maar dat wordt wel een akelige bloeduitstorting.’

‘Hoelang duurt het voordat de zwelling minder wordt?’ vraagt Tempe.

‘Als je blijft koelen, vierentwintig uur.’

Tempe kijkt ontsteld. ‘Maar ik heb allerlei besprekingen. Als ik niet werk...’

‘Misschien kun je het verhullen met make-up,’ opper ik.

‘Of ik trek een zak over mijn hoofd,’ reageert ze sarcastisch.

De dokter trekt haar latex handschoenen uit. ‘Ik schrijf wat pijnstillers voor. Blijven koelen tot de zwelling afneemt.’

Ik wacht tot Tempe alle papieren heeft ingevuld en loop dan met haar mee door de wachtruimte.

‘Ik moet je dit geven,’ zeg ik, en ik geef haar een formulier met vier pagina’s aan informatie. ‘Als je hier tekent, kan ik je gegevens aan slachtofferhulp doorgeven.’

‘Ik teken helemaal niks,’ zegt Tempe. ‘Ik doe geen aangifte en ik hoef geen begeleiding.’

‘Dat begrijp ik, maar mijn verslag wordt doorgestuurd naar slachtofferhulp. Er zal iemand contact met je opnemen.’

‘Dat wil ik helemaal niet. Ik geef er geen toestemming voor.’

We staan voor het ziekenhuis. Een groepje verpleegkundigen staat te roken en te vaperen bij de deuren, in een straaltje zon dat hun rookwolkjes verlicht. Tempe houdt haar hoofd naar beneden, ze wil niet dat iemand haar gezicht ziet.

‘Dit is het nummer van de hulplijn huiselijk geweld,’ zeg ik. ‘Zoals ik al zei, ik oordeel niet over je, maar ik vind dat je niet naar het huis moet teruggaan. Niet vandaag. Geef hem even de tijd om af te koelen.’

Tempe bijt op de onbeschadigde kant van haar onderlip en denkt na over een antwoord.

‘Ik ga wel naar de opvang,’ fluistert ze. ‘Eén nachtje.’

Het grote vrijstaande huis staat in een achterafstraatje in Brixton en heeft aan de buitenkant geen opvallende kenmerken, afgezien van de extra beveiliging in de vorm van tralies voor de ramen en een bewakingscamera die op de ingang gericht is. Terwijl we dichterbij komen, zie ik een kind achter een raam boven staan. Een meisje. Ik zwaai. Ze zwaait niet terug.

De intercom schalt door kamers in de verte.

‘Kan ik u helpen?’ vraagt een vrouwenstem.

Ik houd mijn politiepas voor de camera en noem mijn naam en rang. ‘Hebt u nog plek voor iemand?’

‘Ik kom eraan,’ zegt de vrouw.

We staan even te wachten totdat het dubbele nachtslot klikt en de deur met knarsende scharnieren openzwaait. Een stevige vrouw glimlacht en laat ons snel binnen. Ze laat haar blik even speurend door de straat gaan, waarna ze de deur weer op slot doet.

‘Noem me maar Beth,’ zegt ze, op nuchtere toon. ‘Hierbinnen gebruiken we alleen voornamen. Cassie is boven met een andere nieuweling: een moeder met twee kindjes. Dat jochie is echt een schatje.’

We lopen de trap op. Ze blijft praten. In Tempes kamer staan een eenpersoonsbed, een kledingkast en in de hoek is een wastafel. Het meubilair lijkt wel uit een snelwegmotel te komen, maar alles is schoon, met vrolijke details zoals kleurrijke prints op de muren en een vaasje met bloemen op de vensterbank.

‘De badkamer en keuken zijn gedeeld,’ zegt Beth. ‘We hebben een wasruimte beneden en een omheinde tuin. In de keuken is het altijd druk, maar je mag je eigen maaltijden bereiden. We hebben een schoonmaakrooster voor de gemeenschappelijke ruimtes.’ Ze trekt de gordijnen dicht. ‘Heb je andere kleren bij je?’

‘Nee.’

‘We hebben een kledingpool. Niets modieus of zo, maar er is ongetwijfeld iets bij wat je past.’

Ze legt een set lakens en een kussensloop op de matras.

‘Op de bovenste plank liggen extra dekens.’ Ze wijst naar de kledingkast. ‘Kom zodra je hier klaar bent maar naar beneden, dan vullen we de formulieren in.’

‘Ik blijf niet lang, hoor,’ zegt Tempe met een snelle blik op mij.

‘Dat maakt niet uit. Dat is het protocol. Je moet een formulier voor huurtoeslag invullen en een huurovereenkomst ondertekenen. Ik geef je ook een kopie van de huisregels.’

‘Zijn hier regels?’

‘Geen bezoekers, geen alcohol, geen drugs, niet pesten, geen dreigementen uiten tegen het personeel. Ik ben je begeleidster. Zodra je ingeschreven bent, kunnen we praten over wat er is gebeurd.’

‘Ik zei toch al dat ik niet bleef,’ zegt Tempe, nog onbuigzamer.

‘Kijk het even aan,’ zeg ik.

Beth kijkt naar haar gezicht en klakt meelevend met haar tong. ‘Ik

ga ijs voor je halen.' Ze legt een hand op de deurklink. 'Is hij naar je op zoek?'

Tempe geeft geen antwoord.

'Je mag niemand vertellen waar je bent. Dit is een geheim adres. Er zijn hier moeders en kinderen die zich eindelijk veilig voelen. Dat willen we zo houden.'

Mijn telefoon pingt. Nish heeft me een bericht gestuurd:

Kom zsm terug.

'Het is goed hoor, je kunt wel gaan,' zegt Tempe.

Halverwege de trap komt mijn portofoon tot leven. 'Mike Bravo 471, dit is de meldkamer, hoor je mij?'

'Dit is Mike Bravo 471, ga je gang, over.'

'Waar ben je?'

'Ik vertrek net uit de opvang in Brixton.'

'Meld je bij het arrestantencomplex.'

'Begrepen, over en uit.'

Tempe en Beth staan op de overloop.

'Ik bel je nog,' zeg ik, maar Tempe reageert niet.

Buiten is de zon verborgen achter donkere wolken en in een paar minuten tijd is de temperatuur vijf graden gedaald. Ik ontgrendel het portier van de politieauto, ga achter het stuur zitten en voel een holle leegte in mijn maag. Dit voelt niet goed.